

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 6CoE/8/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5615200751
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 06. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Urbanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2015:5615200751.1

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v exekučnej veci oprávneného: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 824 96 Bratislava, IČO: 35 792 752, zastúpeného Mgr. Lenkou Zichovou, LL.M., advokátkou, so sídlom Stropkovská 3, 821 03 Bratislava, proti povinnej: Q. S., nar. XX.XX.XXXX, bytom XXX XX M. XXX, v konaní o vymoženie sumy 1.051,20 Eur s príslušenstvom, o odvolaní oprávneného proti uzneseniu Okresného súdu Liptovský Mikuláš č. k. 6Er/78/2015-11 zo dňa 25. februára 2015, takto

rozhodol:

Uznesenie Okresného súdu Liptovský Mikuláš č. k. 6Er/78/2015-11 zo dňa 2015 potvrdzuje.

25. februára

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým uznesením okresný súd podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, § 17, § 25 ods. 4 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní (ďalej len „zákon o rozhodcovskom konaní“), ako aj ustanovení § 52 ods. 1, 3 a 4 Občianskeho zákonníka zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie.

V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že rozhodcovský súd nie je oprávnený rozhodovať v tzv. skrátrenom, rozkaznom konaní. Vydanie rozhodnutia formou platobného rozkazu patrí do výlučnej právomoci všeobecných súdov a je upravené v príslušných ustanoveniach Občianskeho súdneho poriadku. Takéto rozhodovanie nemá oporu v žiadnom ustanovení zákona o rozhodcovskom konaní a rozhodcovský súd si nemôže sám takúto právomoc založiť, a to ani v rokovacom poriadku, ani na základe dohody účastníkov konania. Záveru súdu o neprípustnosti takéhoto rozhodovania v skrátrenom konaní nasvedčuje aj terminológia, ktorú rozhodcovský súd používa. Inštitúty O.s.p. nazývané platobný rozkaz a odpor označuje ako rozhodcovský rozsudok a žalobná odpoveď, narába teda s pojmami, ktoré síce pozná aj zákon o rozhodcovskom konaní, avšak v tomto prípade im dáva úplne iný obsah. V rozpore so zákonom o rozhodcovskom konaní posúva rozhodcovský súd svojim rokovacím poriadkom a následným konaním rozhodcovský rozsudok, ktorý zákon koncipuje ako obdobu súdneho rozsudku, do pozície obdobnej platobnému rozkazu, a žalobná odpoveď, ktorá má v súlade so zákonom slúžiť ako vyjadrenie žalovanej ku skutočnostiam uvedeným v žalobe, sa stáva opravným prostriedkom. Účelom doručenia žaloby žalovanému nie je to, aby si rozhodcovský súd „splnil“ povinnosť, ale umožnenie žalovanému reagovať na žalobný návrh žalobnou odpoveďou, a to ešte pred vydaním rozhodcovského rozsudku. Skutočnosti uvedené v žalobnej odpovedi spolu s prípadnými listinnými dôkazmi patria k dôkazným prostriedkom, ktoré rozhodcovský súd v duchu zásady rovnosti účastníkov nestranne a spravodlivo hodnotí. Okresný súd akcentoval skutočnosť, že rozhodcovský súd rozhodol len na základe tvrdení oprávneného, bez toho, aby mala povinná možnosť zaujať k žalobe stanovisko, čím porušil zásadu rovnosti účastníkov konania. Pokiaľ mala povinná možnosť podať žalobnú odpoveď proti rozhodcovskému rozsudku, čím by sa rozhodnutie zrušilo, uvedené odporuje úprave zákona o rozhodcovskom konaní, ktorý kogentným spôsobom stanovuje moment nadobudnutia právoplatnosti

rozhodcovského rozsudku ku dňu jeho doručenia. Uvedené potom znamená, že podanie žalobnej odpovede by bolo v danom prípade realizované až po právoplatnosti rozhodcovského rozsudku.

Proti tomuto uzneseniu podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie oprávnený, ktorým žiadal, aby odvolací súd zrušil napadnuté uznesenie v celom rozsahu a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Uviedol, že povinná sa voči nárokom uplatneným v rozhodcovskom konaní nijako nebránila, hoci tak mohla urobiť. Upriamil pozornosť na obsah rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3MCdo/11/2010, v ktorom sa akcentuje potreba rešpektovania zásady rovnocennosti, ako aj obmedzených oprávnení exekučného súdu revidovať už právoplatný rozhodcovský rozsudok. Funkcia dozoru nad dodržiavaním procesných pravidiel v rozhodcovskom konaní je zabezpečená v právnom prostredí Slovenskej republiky prostredníctvom inštitútu žaloby na zrušenie rozhodcovského rozsudku, o ktorej následne rozhoduje súd. Rozsah prieskumnej právomoci exekučného súdu vo vzťahu k rozhodcovským rozsudkom je v štádiu pred vydaním poverenia totožný s rozsahom prieskumnej pôsobnosti vo vzťahu k rozsudkom všeobecných súdov. Za relevantné považoval odvolateľ aj závery Najvyššieho súdu vyjadrené v rozhodnutí sp. zn. 4Cdo/159/2009, ktorý poukázal na fakt, že v exekučnom konaní môže vzniknúť spor medzi oprávneným a povinným, nie medzi oprávneným a súdom. Podľa názoru odvolateľa by mal spotrebiteľ konať s potrebnou mierou obozretnosti k vlastným právam, pretože jeho jednostranné zvýhodňovanie ho zbavuje zodpovednosti pred uzatvorením zmluvy dôkladne zvážiť výhody a nevýhody a podľa toho rozumne konať. Povinná mala možnosť v rozhodcovskom konaní zaslať žalobnú odpoveď a brániť tak svoje práva, napriek zostala pasívna, a preto by jej aktivitu nemal suplovať exekučný súd.

Povinná sa k podanému odvolaniu nevyjadrila.

Krajský súd, ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.), preskúmal uznesenie okresného súdu v rozsahu vyplývajúcom z ustanovenia § 212 ods. 1 O.s.p. a bez nariadenia pojednávania podľa ustanovenia § 214 ods. 2 O.s.p. toto rozhodnutie podľa § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správne potvrdil.

Odvolací súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vznesené a v plnom rozsahu sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa. Okresný súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ustanovením § 157 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 167 ods. 2 O.s.p. Odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu je vecne správne, pričom v jednotlivostiach naň poukazuje aj krajský súd. Z uvedených dôvodov sa krajský súd v odvolacom konaní obmedzil iba na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 219 ods. 2 O.s.p.).

Podľa § 159 O.s.p. sa u rozsudkov rozlišuje formálna a materiálna právoplatnosť. Formálnu právoplatnosť nadobúda rozsudok vtedy, ak ho už nemožno napadnúť odvolaním. Materiálnou právoplatnosťou sa rozumie záväznosť výroku rozsudku a jeho nezmeniteľnosť, ktorá sa prejavuje ako prekážka brániaca novému prejednaniu veci. Ustanovenie § 44 ods. 2 Exekučného poriadku umožňuje exekučnému súdu posúdiť súlad exekučného titulu so zákonom a v prípade zistenia podstatných pochybení pri jeho vydaní, je oprávnený vyvodiť tomu zodpovedajúce procesné závery.

Okresný súd poukázal v napadnutom rozhodnutí na procesné vady, v dôsledku ktorých nemohol z takéhoto konania vziť akýkoľvek spôsobilý exekučný titul. Táto vada spočívala v tom, že rozhodcovský súd rozhodol bez účasti povinnej s tým, že táto mohla do 10 dní odo dňa doručenia rozsudku podať žalobnú odpoveď (výzva na podanie žalobnej odpovede bola povinnej doručená až s rozhodcovským rozsudkom).

S týmto názorom okresného súdu sa odvolací súd stotožnil. Rozhodcovské konanie je právnym prostriedkom mimosúdneho riešenia sporov a jeho efektívnosť spočíva v rýchlom a hospodárnom vyriešení sporov tam, kde to umožňuje zákon a kde spory účastníkov nemusia nevyhnutne prejednávať súd v občianskom súdnom konaní. V porovnaní s občianskym súdnym konaním sa vyznačuje väčšou flexibilitou, nižšími trovami konania a neformálnym prístupom. Preto aj právna úprava obsiahnutá v zákone o rozhodcovskom konaní je stručnejšia a predpokladá podporné použitie ustanovení Občianskeho súdneho poriadku na situácie, ktoré tento zákon neupravuje (§ 51 ods. 3 zákona o rozhodcovskom konaní).

V danom prípade konanie prebiehajúce u rozhodcu malo povahu tzv. skráteneho, resp. zrýchleného konania, upraveného rokovacím poriadkom rozhodcovského súdu. V porovnaní s obvyklým priebehom civilného konania vykazovalo výrazné odlišnosti. Skrátene konanie sa realizovalo bez nariadenia pojednávania a bez dokazovania, len na základe tvrdení žalobcu. Za splnenia zákonných podmienok umožňovalo rozhodnúť o žalobe rýchlo a efektívne, bez vypočutia žalovanej. Takéto konanie však nemohlo byť na ujmu žalovanej, ktorej bol z tohto dôvodu poskytnutý osobitný prostriedok ochrany, a to podanie žalobnej odpovede. Ak by žalovaná podala žalobnú odpoveď riadne a včas, rozhodcovský rozsudok by sa zrušil a konanie by pokračovalo ďalej. Takýto postup však zákon o rozhodcovskom konaní nepripúšťa. Jednotlivé ustanovenia tohto predpisu totiž predpokladajú štandardný postup, ktorého výsledkom je za účasti oboch procesných strán vydanie rozhodcovského rozsudku. Stranám sa pred rozhodnutím musí poskytnúť priestor na zaujatie stanovísk k predmetu sporu tak, ako na to správne upriamil pozornosť okresný súd. Akákoľvek alternatívna forma rozhodovania je v prípade rozhodcovského konania vylúčená; eventuálne postupy obdobné rozkazným konaniam upraveným v Občianskom súdnom poriadku nie sú ani pri použití § 51 ods. 3 zákona o rozhodcovskom konaní prípustné.

Odvolací súd považoval navyše ešte dodať, že v zmysle § 172 ods. 9 O.s.p., ak sa uplatňuje právo na zaplatenie peňažnej sumy zo spotrebiteľskej zmluvy a odporcom je spotrebiteľ, súd nevydá platobný rozkaz, ak zmluva obsahuje neprijateľné podmienky. Je nezlučiteľné s týmto cieľom, aby súd platobným rozkazom uložil spotrebiteľovi povinnosť zaplatiť peňažnú sumu vyplývajúcu z takej spotrebiteľskej zmluvy, ktorá obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky (§ 53 Občianskeho zákonníka). Z exekučného titulu (rozhodcovského rozsudku) nevyplývalo, či bola vec posudzovaná aj z uvedených hľadísk (napr. dojednanie zmluvnej pokuty len vo všeobecných obchodných podmienkach a pod.).

Pokiaľ teda okresný súd vychádzal zo záveru, že zrýchlené konanie pred rozhodcovským súdom, v ktorom došlo k vydaniu exekučného titulu, bolo nezákonné, s týmto sa krajský súd stotožnil, a to (okrem použitia § 17 zákona o rozhodcovskom konaní, ako to učinil okresný súd) aplikujúc aj § 18 ods. 4 zákona o rozhodcovskom konaní a analogicky aj § 172 ods. 9 O.s.p. Nemožno sa totiž spoliehať na aktivitu spotrebiteľa, ktorý bude uplatňovať svoje práva ex post, po doručení rozsudku, ak právna úprava ukladá súdu skúmať neprijateľné podmienky z úradnej povinnosti a umožniť účastníkovi riadny kontradiktórny proces pred rozhodcovským súdom.

Na základe konštatovaného krajský súd potvrdil rozhodnutie súdu prvého stupňa ako vecne správne (§ 219 ods. 1 O.s.p.).

O trovách odvolacieho konania krajský súd rozhodol tak, že účastníkom ich náhradu nepriznal. Odvolateľ - oprávnený nebol v tomto štádiu konania úspešný, a preto podľa § 142 ods. 1 v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. nemá právo na ich náhradu. Naproti tomu povinná si náhradu trov aktuálneho odvolacieho konania neuplatnila (§ 151 ods. 1 O.s.p.) a fakticky jej v súvislosti s terajším druhostupňovým konaním ani žiadne trovy nevznikli.

Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0 .